

1611.

Ze Lhotky u Příbora

Ně-řek sem dnes ty - deň, že bu - du vo - jak, a dy mne sva - za - li, co bu - du dě - lať?

Vza - li mne s mo - ci u mi - lej v no - ci; ja pla - ču, na - ři - ču, ně - mam po - mo - ci.

Něřek sem dnes tydeň,
že budu vojak,
a dy mne svazali,
co budu dělat?
Vzali mne s moci
u milej v noci;
ja plaču, nařiču,
němam pomoci.

A dy ja pojedu
přes tu krajinu,
ešče si spomenu
na svoju milu.
Hajičku, lesi,
ma mila, kdě si?
Ach, už mi splitaju
pentličku vlasy.

Pentličku černu,
lička mi blednu,
Pan Bůh vi něbesky,
jak budě se mnu.
Dali mně šaty,
palašek zlaty,
už su něbožatko
cely zajaty.

1612.

Z Březnice

Do - bře je ti, Jan - ku, v tom vi - zovském zám - ku, lu - dé ko - pú, o - řú, a ty le - žíš v chládku.

Dobře je ti, Janku,
v tom vizovském zámku,
ludé kopú, ořú,
a ty ležíš v chládku.

Nežádaj si, milá,
takovej dobroty,
dyž já musím nosit
od železa boty.

Od železa boty,
na ručičkách puta:
Radujte se, páni,
vedem vám regruta.

1613.

Ž. P. r. II. 157

Ho - dy, ho - dy, ho - dy jsó, co vo - ne nám do - ne - só? Do - ne - só nám no - vi - nu

nej - těž - ší, že mu - sí - me na voj - nu, na pě - ší.

Hody, hody, hody jsó,
co vone nám donesó?

Donesó nám novinu nejtěžší,
že musíme na vojnu, na pěší.

1614. (Nápěv 522 [959])

Z Ulachovic

Hore Vlachovicí
blažený chodníček,
po něm sa prochází
švarný šohajíček.

A dyž sa procházel,
na vojnu ho brali,
bohatých rodičů
nic si nevšimali.

Dyž ho svazovali,
na maměnku volal,

má maměnko milá,
svazovat mňa nedaj.

A vy, radní páni
z trenčanskej stolice,
pusťte mně synáčka,
prosím vás velice.

Dívaj sa, maměnko,
na ten suchý topol,
až sa rozzelená,
teprv bude pokoj.

Já sem sa dívala
večer a i ráno,
co je to za topol,
zelená sa málo.

Já sem sa dívala
jednúc o poledni,
chvála Pánu Bohu,
topol je zelený.